

Adrian Onciu: ILUZIA SUVERANITĂȚII

🕒 Acum 20 minute 👁 19 Vizualizari 📖 3 Timp de citire

Una dintre cele mai grosolane minciuni vânturate de experții euroatlantiști și de mass-media militarizată este că Europa nu are capacitatea de a supraviețui fără ajutorul Pentagonului.

Practic, extinderea NATO de după 1990 a echivalat cu pierderea suveranității continentului, pe parcursul unor decenii întregi în care NIMENI nu a amenințat securitatea Europei. Rusia se afla în cădere liberă, iar China avea propriile provocări. În timpul Războiului Rece exista o rațiune pentru prezența americanilor – Uniunea Sovietică menținea 300.000 de soldați în Germania de Est, iar trupele Pactului de la Varșovia ar fi putut, teoretic, să amenințe țările aflate dincolo de cortină. Odată cu căderea zidului Berlinului a apărut cea mai mare problemă pe ordinea de zi a NATO: inexistența unui inamic. Așa că organizația "defensivă" a găsit imediat unul – terorismul islamic – și a demarat procesul de extindere către Est. Cu scopul evident de a-i plasa Rusiei lovitura mortală, la momentul potrivit.

Europa produce de mult timp armament avansat: avioane, tancuri, rachete, submarine, tot ceea ce ar avea nevoie în cazul unui conflict armat. În plus, Franța și Marea Britanie dispun de peste 500 de focoaie nucleare, suficient pentru a descuraja orice posibil inamic. Cu puterea sa economică și tehnologică, dar și cu efective armate de ordinul milioanei, Uniunea Europeană ar fi fost capabilă să-și asigure securitatea fără probleme.

A spus-o președintele Macron ("NATO este în moarte clinică"), fără a avea însă sprijinul necesar desprinderii de sub tutela Washingtonului. În absența conflictului din Ucraina, existau șanse bune ca Uniunea Europeană să pună pe picioare propria armată și astfel influența Pentagonului să devină irelevantă pe continent. Așa că pentru NATO (aka Washington) declanșarea războiului Ucraina-Rusia a fost mai degrabă o problemă de viață și de moarte. De aici și insistența cu care Pentagonul a livrat armament către Kiev și a asigurat instruirea soldaților ucraineni, mai ales după lovitura de stat cunoscută sub denumirea de Maidan.

Generații întregi de lideri europeni au promovat cu sârg ideea că leadershipul american este de neînlocuit și

Washington. Ei le-au transmis alegătorilor că este mult mai ieftin (și mai comod) ca o superputere ca SUA să-ți asigure protecția față de orice posibil atacator. În fond, Pentagonul cere anual doar două procente din PIB-ul Europei, adică circa 300 de miliarde de euro. Foarte puțin, în comparație cu cele 800 de miliarde de dolari suportate de contribuabilii americani pentru ca SUA să-și păstreze supremația.

Sub pretextul că protejează continentul de "invazia rusă", NATO nu doar că și-a salvat pielea, dar a reușit să-și sporească influența în Europa și să facă inutile orice încercări de obținere a suveranității. Până când liderii europeni nu vor accepta faptul că UE se poate descurca singură, iar americanii nu vor renunța la rolul de poliție globală, obediența față de Washington va continua. Guvernul american dorește ca europenii să rămână dependenți de protecția SUA și chiar să se supună orbește atunci când vine vorba de preferințele Casei Albe în materie de securitate.

Întrebarea este în ce măsură partidele de pe scena politică europeană sunt capabile să promoveze lideri care să manifeste independență față de școala de la Davos.

Autor: [Adrian Onciu](#)

Despre autor

editor